

Escrit per Maria Rosa Nogué, escriptora (*). La Independent.
dijous, 14 de desembre de 2017 13:44

OPINIÓ

Petita crònica d'una anada a Brussel·les. Dijous 7 de desembre de 2017, era la fita: i allà érem. Famílies catalanes, colles d'amics, autocars sencers, xàrters, cotxes particulars vinguts d'arreu, entre aiguaneu, estelades, bufandes grogues i emoció.

El Parc del Cinquantenari de Brussel·les ens rebia, buit i solemne, com un gran marc on aplegar-nos i fer-nos veure "al cor d'Europa" de la manera que millor sabem fer: en un ambient entre festiu i reivindicatiu, ple de crides a la cultura.

Des de manifestacions de la cultura popular i tradicional, –gralles, gegants, castellers-, fins al cant de l'Himne d'Europa, tret dels cors de la 9^a de Beethoven, sota la pluja però a quatre veus, amb direcció i partitures.

45.000 catalanes i catalans a la recerca del nostre govern a l'exili

Escrit per Maria Rosa Nogué, escriptora (*). La Independent.
dijous, 14 de desembre de 2017 13:44

Cantant per Catalunya, a Brussel·les

Molta gent havia arribat el dia abans, havíem "omplert Brussel·les", com era el lema de la manifestació, i ens havíem hagut d'allotjar en establiments de Gant o d'Antwerpen, el port flamenc on una dispesera jove assegurava que tot el carrer Sint-Paulus era ple de famílies catalanes (18), ens desitjava sort i ens deia que ens veuria per la televisió.

Com que el nombre de manifestants va sobrepassar les previsions, la policia belga ens va desviar de la ruta prevista i vam acabar perdent la capçalera (de fet, no l'havíem arribada a trobar) fins que, tot passant per la seu del Parlament, un parell d'hores més tard, vam sentir discursos catalans per megafonia i vam veure grups de jovent corrent carrer avall: "El President! El President!".

45.000 catalanes i catalans a la recerca del nostre govern a l'exili

Escrit per Maria Rosa Nogué, escriptora (*). La Independent.
dijous, 14 de desembre de 2017 13:44

Sota d'un pont, divisant de lluny la pantalla gegant per on es veien les imatges de l'escenari –acompanyaven en **Carles Puigdemont** les conselleres **Clara Ponsatí**, **Meritxell Serret**, i els consellers

Lluís Puig

i

Toni Comín

- va arribar el moment de cantar L'estaca de

Lluís Llach

i El cant dels segadors.

Finia així la part organitzada de la trobada. Tot seguit, volent encaminar-nos a la Grand Place, a veure el Manneken Pis, sense voler vam formar una llarga corrua que era com una segona part de la manifestació. Va ser quan la policia belga organitzà un petit servei d'ordre per anar-nos-hi aconduint.

Era emocionant, circular així per la capital belga, sentint tant català per tot arreu. En arribar a la plaça, ja devien ser les 17h., ens esperava una sorpresa: l'Ajuntament il·luminat, com la plaça sencera, i una música especial nadalenca que acoloria la grisor del dia i ens reconfortava de la incertesa i del fred.

Calia, aleshores, refer-se una mica i tornar al punt de trobada, als autocars del Parc del Cinquantenari que ens deixarien als diferents punts de sortida. I, l'endemà mateix –alguns grups, el mateix dia- enfilà els 1300 km. que ens separaven de casa. Ningú no es queixava, ningú dubtava del sentit del que havíem anat a fer, ningú no retreia que no hagués valgut la pena. Com a molt, ens sabia greu no haver pogut arribar a temps a cantar a dalt de l'escenari (encara que només hi cabien uns 100 músics, i al final ens hi havíem inscrit un miler), no haver pogut fer arribar més endins del "cor d'Europa" el sentit de les nostres reclamacions, i, tot s'ha de dir, haver de retornar a la duríssima Espanya del 155, la que s'ha apropiat de les nostres institucions i, des d'allí, tant fa retornar les peces de Sixena com amenaça la gent de la política, del teatre, de la cultura, del periodisme o del carrer.

45.000 catalanes i catalans a la recerca del nostre govern a l'exili

Escrit per Maria Rosa Nogué, escriptora (*). La Independent.
dijous, 14 de desembre de 2017 13:44

Caldrà dur ben al cor les imatges i les sensacions de la trobada a Brussel·les, tant si hi hem estat com si no, per resistir l'embat sec de la Meseta, les ressonàncies carcelàries de llocs com Soto del Real o Estremera, les mirades de burla i de menyspreu dels qui gaudeixen veient com l'Europa oficial s'arronsa d'espatlles, mentre la gent europea se'ns apropa a preguntar què passa, a què venim, i volen que els expliquem la nostra causa.

"Alors, je comprend que vous demandez vôtre independence", ens va dir en Patrick, el taxista de Dijon que ens va haver d'acompanyar fins a Narbonne quan el nostre pobre cotxe familiar va fer fallida en encetar la tornada i la grua ens va haver de treure de l'autopista.

De Narbonne a casa, la companyia d'assegurances ens va posar un altre taxi; i el conductor, d'origen marroquí, resident a La Jonquera, es declarava independentista. Aquells dies ja havia

45.000 catalanes i catalans a la recerca del nostre govern a l'exili

Escrit per Maria Rosa Nogué, escriptora (*). La Independent.
dijous, 14 de desembre de 2017 13:44

---

hagut d'acompanyar quatre famílies més, ens va dir.

I apa, a treballar, a pagar taller mecànic i a esperar que les eleccions del 21 de desembre ens ajudin a derrocar el maleït 155, a treure de la presó els quatre herois que ens hi queden, i a aconseguir que torni la gent de l'exili belga.

(*)Maria Rosa Nogué, escriptora i professora de l'Escola d'Esriptura de l'Ateneu Barcelonès